

שמע ישראל ה' אלקינו ה' "אחד"

קונטרס

דוד שני יהודי

שיחות ומאמרים

מאת

הגה"צ רבי יעקב מאיר שעכטעד שליט"א

מאמר

תורתנו מגן לנו

אידיש

מועצת מלשוננו החרב

מאמר נ"ג

אייד שנת תשפ"ז לפ"ק

הוא ימליץ טוב בעדנו אדוננו בר יוחאי

ברכת מול טוב אל מעלת כבוד הנדיב רוס המעלה, יחקק להפארת, בעטרת הפארת, חשוב לראשו כותרת, האי גברא יקירא, עוסק במעשי צדקות בתדירא, תומך תורה ולומדיה, ואידו גופיה מצורביה, תורה וגדולה אצלו משולבין, עמוד החסד ועבודה מדותיו מוזהבין

הרבני הנגיד המפואר הטפסר המרומם שמו חטוב ונדע בכל אפסים

הרה"ח מוהר"ר **יואל** בר"ש **בראווער** הי"ו
מפטרוני הספרים

לכבוד השמחה הרוממה השורר בביתו **בנישואי בתו הכלה** שתחי'ו בשעתו"מ
עב"ג הבה"ח **יוסף** נ"ו בן מוה"ר **שמואל דוד וועבער** הי"ו
כיום ל"ג בעומר הבעל"ט

ממען הברכות יתברך שהווינו יעלה יפה יפה, ויזכה לראות רב תענוג ונחת דקדושה, שפע ברכה והצלחה במעשי ידיו לטובה ולברכה להרים קרן התורה, וכן אמינא יישר לפעלא טבא, ומגלגלין וכות על ידי זכאי, אשר נשאו לכו הטוב בחכמה ובהשכל לשאת בעול הוצאות המרובות, ועין חיים היא למחויקים כה, ובודאי שהקב"ה ישלם לו משכורתו שלימה, שבכות התנאי האלקי רבי שמעון בר יוחאי, וזכות הרבצת תורת מורינו הגה"צ שליט"א יתברך בכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, ויתברך בכל הברכות האמורות בתורה, עושר ואושר, חיים נצחיים ומתוקים, ויזכה לשתי שלחנות בהרחבת הדעת ומנוחת הנפש בבריאות איתנה ונחת דקדושה מכל יוצ"ח אמן.

אליעזר וואלדמאן
נחמי' הכהן דייטש
בשם מכון דורשי יחודך

לשמיעת המאמר מפי מוריניו הגה"צ שליט"א, ולהערות והארות

קול דורשי יחודך
718-586-5199
בא"י 0765997840

~ ~ ~

ניתן לקבל מידי חודש הקונטרס באימל: dyyms12@gmail.com
וכן ניתן לקבל את הקונטרס דרך הדואר, במחיר חודשי של \$20 עבור הוצאת עריכת הקונטרסים
נא להשאיר הודעה בקול דורשי יחודך נומער 9

©

כל הזכויות שמורות

נסדר לדפוס ע"י:

ישר
Publishing & Production
718.484.2189

תוכן המאמר

- א. 'ישראל סלקין מגו גלותא בניגונא'.....
- ב. די מירונ'ער ניגונים... ..
- ד. באקומען א גוט האַרץ.....
- ה. ווערן ממש דאס פארקערטע.....
- ז. 'לב חכם ישכיל פיהו'.....
- ח. 'הוא אות עולם היה'.....
- ט. התגלות ספר הזוהר בדורות האחרונים דייקא.....
- יא. זיין א איד אָן זוהר!?
- יג. אינגאנצן פארבינדן.....
- טו. 'נעשה אדם נאמר בעבורך'.....
- טז. 'כל התורה כולה על רגל אחת'.....
- יח. כח התקשרות לצדיקים.....

חלק מהוצאות נתנדב

לע"נ שר הצדקות והחסד

הרה"ח ר' חיים דוב (בער) ע"ה ב"ר חנני יו"ט הי"ו

(מייזעלס)

מאמר נ"ג

תורתו מגן לנו

אצל מעמד הדלקה רבתי ל"ג בעומר תשס"ב לפ"ק

'ישראל סלקין מגו גלותא בניגונא'

עס שטייט אין תיקוני זוהר^[א] אז אידן וועלן ארויסגיין פון גלות 'בניגונא'. אוודאי איז דא אין דעם אסאך סודות. כ'האב שוין איבערגעזאגט א פריערדיגן מאל וואס דער בעל שם זאגט^[ב], אז אלע טאג איז דא אן אנדער פירוש אויף דעם זוהר. למעשה, צדיקים האבן אריינגעשיינט ביי אידן דעם ענין פון 'ניגון'.

דער רבי רעדט אין דער תורה "ויהי מקץ"^[ג]: "אֶזְפָּרָה נְגִינָתִי בַלַּיְלָה, עִם לְבָבִי אֶשְׁיַחֶה, וַיַּחַפֵּשׂ רֹחִי". [ל"ג בעומר איז דאך טאקע 'הוד שבהוד'^[ד]]. דורכדעם דערוועקט זיך דער 'אור הצדיק' אז יעדער איד זאל דערוועקן זיין האַרץ^[ה], זיין 'רצון', מיט זיין 'טוב' צום

א. דף נא ע"ב.

ב. עיין 'דגל מחנה אפרים' פר' בא ד"ה א"י 'החודש הזה לכם': שמעתי מאא"ז זללה"ה שספר הזוהר יש לו בכל יום פירוש אחר.

ג. ליקוטי מוהר"ן סי' נ"ד, וז"ל ש בקצרה (מליקוטי עצות): שמיעת קול ניגון על כלי זמר ממנגן כשר לשם שמים הוא דבר גדול, כי על ידי זה מכניעין ומבררין המדמה ודוחין העצבות-רוח וזוכין לשמחה. ועל ידי זה נשמר הזכרון, דהיינו לזכור בעלמא דאתי ולהבין הרמזים שה' יתברך מרמז לו בכל יום להתקרב אליו. גם על ידי זה יכולין להשיג בחינת רוח נבואה רוח הקודש.

ד. עיין 'תיקונים חדשים' - תיקונא חדסר: ניגונא איהו בהוד בזמנא דנצח אתחבר ביה; עיין גם 'ליקוטי מוהר"ן' סי' ג' ששורש הנגינה הוא מאתר דנביאים ינקין שהם נצח והוד, עיי"ש.

ה. עיין 'ליקוטי הלכות' הל' ברכת המזון ה"ג אות ח': כל השירות הם בבחינת לב כדי לעורר ולקשר הלב לה' יתברך כנראה בחוש שעל ידי השיר והזמר והניגון נתעורר הלב מאד לה'

אויבערשטן, "ויחפש רוחי", דער 'רוח טוב' זאל זיך דערוועקן, מתוך די 'תכלית הדינים', מתוך דעם 'תכלית קושי השיעבוד' ברוחניות ובגשמיות^[1].

די מירונ'ער ניגונים...

טאקע דער רבי אליין האט דאך געמאכט א מורא'דיגן פאָראַד פון 'נגינה'^[2]. מען דארף טאקע זען אז דאס ענין פון זינגען זאל פארנעמען א פלאץ ביי אונז. דער ענין פון 'ניגון' איז אַן 'עבודת הלב' וואס דורכדעם באַארבעט מען דעם האַרץ צו השי"ת, מען באַארבעט דעם האַרץ.

מען זעט טאקע, עס איז אלץ מן השמים, טאקע די 'מירונ'ער ניגונים' זענען זייער הארציגע ניגונים, מורא'דיג הארציגע ניגונים, ממש ס'רעדט... וואס דורכדעם קען יעדער איינער זיך אויסרעדן און דערוועקן דעם אייגענעם 'טוב', די אייגענע 'השתוקקות', דעם אייגענעם האַרץ.

יתברך, בבחינת 'לבי ובשרי ירננו אל אל חי'.

ו. עיין 'ליקוטי הלכות' ה'ל' נשיאת כפים ה"ה אות ו': עיקר הדביקות וההתחברות לה' יתברך מזה העולם השפל והגשמי והנמוך מאד הוא על ידי ניגון וזמרה. וכמו שרואין בחוש שאפילו האדם הרחוק מאד מה' יתברך ומונח בדיוטא התחתונה על פי רוב על ידי ניגון נתעורר לה' יתברך ומזכיר את עצמו היכן הוא בעולם ... כי עיקר החיבור והדביקות מעולם הזה הגשמי לה' יתברך שהוא מרום ונשגב מאד, בפרט מי שחטא ונתרחק מאד מאביו שבשמים, הוא על ידי ניגון וזמרה.

ז. עיין 'ליקוטי הלכות' ה'ל' אפטרופוס ה"ג אות ד': עיקר ההתקרבות והדביקות של איש הישראלי לה' יתברך הוא על ידי קול ניגון דקדושה כידוע גודל מעלת הנגינה לכל מי שרוצה לדבק את עצמו בה' יתברך, כי הנגינה יש לה כח גדול להמשיך את האדם לה' יתברך. ועל כן לעתיד לבוא שאז יהיה עיקר ההתקרבות והדביקות לה' יתברך שזה יהיה עיקר הקיבול שכו, אז יתער שיר וניגונא בעלמא, כמו שאיתא בזוהר וכמו שכתוב 'תבואי תשורי מראש אמנה'. וכמבואר בפסוקים רבים, כי עיקר ההתקרבות והדביקות הוא על ידי קול נגינה וכמובן בדברי אדמו"ר ז"ל בכמה מקומות, ובפרט בהמעשה משבעה בעטלירש של יום השלישי ויום הרביעי ויום הששי מגודל עוצם מעלת הנגינה וכמבואר עוד בשיחותיו הקדושות (שיחות הר"ן רע"ג).

דער עיקר איז דאך 'די הארץ'. בכלל, די 'רצונות' פון א מענטשן, דאס איז דער מענטש. אז מען וויל מגדיר זיין א מענטשן - וואס איז דער מענטש? דער וואס ווייסט וואספארא רצונות יענער האט, אט דאס איז ער, דאס איז דער מענטש^[ח]; 'רחמנא ליבא בעי'^[ט].

די הארץ מיט דעם מח האבן א גרויסן קשר, א שטארקן קשר. אבער בדרך כלל, על-פי רוב, דער 'רצון' פונעם הארץ איז מִפְתָּה דעם מח וואס צו טראכטן; וואס די הארץ וויל, דאס טראכט דער מח.

דערפאר זעט מען, א מענטש טראכט כמעט קיינמאל נישט אז מען גייט שטארבן; פארוואס? מיר זענען דאך 'בני תמותה'? ווייל מען וויל נישט! א מענטש טראכט וואס ער וויל. דאס איז דאס^[י].

ח. עיין 'ליקוטי מוהר"ן סי' ל"א אות ט': עיקר התהוות הנפש, הוא על ידי ההשתוקקות והכיסופין של איש ישראל אחר ה' יתברך. כל אחד לפי מדריגתו שהוא נכסף ומשתוקק ומתגעגע להגיע אל מדריגה למעלה ממנה, על ידי הכיסופין אלו נעשה נפש. כמו שכתוב (תהלים פ"ד): "נכספה וגם כלתה נפשי", היינו מה שאני נכסף וכלה אחר ה' יתברך, מזה בעצמו נעשה נפשי.

ט. זוהר תרומה דף קסב ע"ב.

י. עיין אוסף אמרים (תורה ותפלה, תורה ג') וז"ל מוריניו הגה"צ שליט"א: הנה בליקוטי מוהר"ן (ח"א סי' סד, וח"ב סי' ח) כתב רבינו, שכל חכמה וחכמה שבעולם יש לה זמר וניגון מיוחד, בין חכמה דקדושה, בין חכמה חיצונית ובין חכמה דסט"א, ואפילו האפיקורסות יש לה זמר וניגון מיוחד, וכן כל אמונה יש לה ניגון; אמונתנו הקדושה, ולהבדיל אלף הבדלות האמונות דסט"א רח"ל, יש לכל אחת מהן זמר וניגון לפי בחינתה. וזה סוד מה שאמרו חז"ל (הגיגה טו ע"ב): 'אחר מאי הוה ליה', מדוע יצא לתרבות רעה, כי 'זמר יוני לא פסק מפומיה', ע"כ. ועל ידו ניצוד בידי הקליפות רח"ל, וכמו שכתב רבינו להלן, שהניגון יכול לצוד את האדם, ועל ידו יצא אחר לתרבות רעה. ומדה טובה מרובה, שניגונים דקדושה יכולים להעביר את האדם מסטרא אחרא לסטרא דקדושה, ולהפוך אותו מרשע לצדיק.

ומכאן נובע מה שהבעש"ט הק' תיקן שישבו יחדיו לזמר ולנגן בצוותא ניגוני התעוררות ודבקות להשי"ת, וכמעט שזה נכלל במצוה של "ובו תדבק", והיא מצוה דרבים להשתוקק בלב מלא געועים להשי"ת בניגונים קדושים או בשמחה של מצוה. ועל הפסוק "והיה כנגן המנגן ותהי עליו יד ה'" וכן על הפסוק "ולפניהם תוף וחליל והמה מתנבאים" מובא בספר שערי קדושה (ח"ב שער ז) על 'רוח הקודש' אמרו חז"ל (פסחים ק"ז): אין שכינה ואין נבואה שורה לא מתוך עצבות וכו', וכן באלישע ובני הנביאים, דכתיב (מלכים ב ג טו) "והיה כנגן

באקומען א גוט האַרץ

דער רבי זאגט אין **ליקוטי מוהר"ן סימן מ"ט**^[א], דער 'לב', די האַרץ, דאס איז דער 'צײר' (- פאַרעמט אויס) פון די 'מידות'. אלע 'מידות טובות' און אלע 'מידות רעות', קומט פון דעם האַרץ; דער 'רצון שבלב' דאס בויעט אויף די מידות, און אט דאס איז דער מענטש.

דאס איז טאקע דער ענין וואס רבי יוחנן בן זכאי האט געזאגט^[ב]: **"רואה אני את דברי רבי אלעזר בן ערך מדבריכם, שבכלל דבריו דבריכם; לב טוב!"** - האָב גוטע רצונות, באַארבעט גוט דיין האַרץ מיט א ריינע אמונה און השתוקקות צו השי"ת, מיט גוטע מידות, האבן אַן 'עין טובה', אלעס וועט דאס זיין^[ג].

'דער מענטש איז די האַרץ', דאס איז דאס. די 'רצונות הטובים' פון דעם מענטשן, אט דאס איז די הגדרה ווער דער מענטש איז.

דער רבי זאגט אין **ליקוטי מוהר"ן סימן כ"ט**^[ד], עס איז דא א סוד פון **"שבע מחלפות ראשו"**, פון זיבן סארטן מחשבות וואס גייט איבער אין מח. זאגט דער רבי, דאס איז כפי די מידות. עס איז דא זיבעציג מידות, וואס די שרשים דערפון זענען זיבן, סיי 'לטב' און סיי 'למוטב'.

המנגן, וכתוב (שמואל א' ה) "ולפניהם תוף וחליל וכנור והמה מתנבאים" ובכל עבודת מצוה 'ותהלה' [כאשר מהללים ומשבחים את שמו ית'] צריך שיהיה בתכלית השמחה, ע"כ. וההתקרבות הגדולה ביותר לאלקים היא כאשר מנגנים ושרים להשי"ת ומשבחים ומהללים אותו בחיות ובשמחה, ומתפללים בדבקות, כל אחד בנוסח שלו, כי הוא הניגון המיוחד לו, בשמחה ובחיות, והיא העבודה החשובה ביותר, והיא ההתקרבות הגדולה והעצומה ביותר להשי"ת.

יא. אות א', עיין שם.

יב. אבות פ"ב מ"ט.

יג. עיין בפירושו הרע"ב שם: 'לב טוב' - לפי שהלב הוא המניע לכל שאר הכחות והוא המקור שממנו נובעים כל הפעולות. ואע"פ שיש לפעולות אברים מיוחדים מ"מ הכח המעורר לכל התנועות הוא בלב לפיכך אר"א לב טוב.

יד. בסופו, וז"ש: **המחשבה שבמח הוא כפי המידות שבאדם**, וכפי המידה שהאדם אוחז בה, כן חולפין ועוברין עליו המחשבות שבמח. וזה: **'שבע מחלפות ראשו'**, לשון חלף ועבר כנ"ל.

און כפי וואס די מידות איז, אזוי איז דער מח א 'נר דולק' פון דעם גוף; כפי די מידות איז, אזעלכע מחשבות האט דער מענטש [ט].

אוודאי, די ארבעט פון א מענטשן איז, עס זאל זיין 'מח שליט על הלב'. דאס הייסט אזוי, דער מח דארף זען וואספארא גוטע רצונות די הארץ האט, און מוסיף זיין 'חכמה ותבונה' צו פארשטארקערן די הייליגע רצונות צו 'אהבת התורה', צו 'אהבת הבריות', צו 'אהבת השי"ת', און צו טון גוטע זאכן און נישט וועלן טון שלעכטע זאכן - דאס פארשטארקערן 'בדעת ובתבונה'.

ווערן ממש דאס פארקערטע

די זעלבע זאך, ווען דער מח זעט אז די הארץ טראכט זאכן וואס איז מזיק דעם מענטש 'ברוחניות ובגשמיות', דארף דער מח שולט זיין מיט א 'החלטה גמורה' ביז די הארץ זאל עס דערהערן - אז 'ניין!' - 'עס טויג מיר נישט די נישט גוטע רצונות, עס איז נישט שייך צו קיין איד אזעלכע רצונות, דאס איז א 'חלק הרע' דיינער, ווארף עס אוועק, דריי עס איבער 'לטוב!'.

יעדע 'מידה רעה' קען מען איבערדרייען 'לטוב' ממש, יעדע מידה אין וואס א מענטש איז לָקוּי, קען ער ווערן דער היפך ממש.

טו. עיין 'ליקוטי הלכות' ה' תפילין ה"ו אות ל"ה: עיקר הבירור הוא בבחינת הז' מידות שמהם כל המחשבות שבראש, שהם בחינת (שופטים ט"ז) **שבע מחלפות ראשו**, כי המחשבות חולפין ועוברין על האדם כפי המידות וכמבואר בסוף סימן כ"ט (לקוטי א'). אך עיקר המידות הם ה' מחסד עד הוד. ויסוד ומלכות הם בחינת כלליות וכלליות דכלליות, כמובא בכונות. נמצא, שביום ה' משבוע ה' שהוא ל"ג בעומר כבר נגמר הבירור של **בחינת הוד** הן בבחינת השבועות הן בבחינת הימים. ועל כן אז הוא הוד שבהוד ששם חשב כאילו נגמר הבירור מאחר שעיקר המידות עד הוד כנ"ל; גם עיין שם ה' 'לא ילבש' ה"ג: ועל כן **בספירה** שאז צריכין לטהר עצמן מודם נדות, שהוא זהמת מצרים, על כן אז **אסור לגלח השערות**, כי השערות הם בחינת **'שבע מחלפות ראשו'**, וכו' עיין שם.

דער רבי זאגט אין **סיפורי מעשיות**^[טז], ווען עס איז אַראָפּגעפּאַלן דאס 'צרעת', איז נתגלה געווארן דארטן 'אבנים טובות ומרגליות'. אבער למעשה, 'צרעת' איז דער היפך פון 'אבנים טובות ומרגליות'.

א מענטש וואס האט א 'מידה רעה', אז ער זאל עס אראפנעמען, וועט נתגלה ווערן די 'מידה טובה' וואס איז דער היפך דערפון ממש^[יז]; ווייל דאס איז די קליפה פון דעם. א מענטש דארף וויסן פון דעם, ווייל אט דאס איז די ארבעט פון דעם מת.

רבי צדוק פון לובלין זאגט^[יח]: עס שטייט ביי "אחז"ן, פארוואס רופט מען אים "אחז"? 'שאחז בתי כנסיות ובתי מדרשות' אז מען זאל נישט לערנען ברבים. ער האט געזאגט "אם אין גדיים אין תישים", ממילא וועט בטל ווערן די תורה ביי אידן... - רח"ל וואס דער כח היצר-הרע קען.

זאגט ער, וואס איז פון אים ארויסגעגאנגען? "חזקיהו"! וואס 'בדקו מדין ועד באר שבע, ולא מצאו תינוק ותינוקת' וואס איז נישט געווען קלאר אין 'דיני טומאה וטהרה', דאס איז די גרעסטע 'הלכות חמורות', 'ונעץ חרב בבית המדרש - מי שלא יעסוק בתורה ידקר בחרב הזה'.

ער האט נישט געפירט קיין קייסערליכע טישן, נאר ער האט מרביץ תורה געווען ברבים.

פון וועמען איז ער ארויס? פון אחז'ן!

טז. מעשה ה'.

יז. עיין 'צדקת הצדיק' אות מ"ט: כל אחד ידע שבמה שיצרו תוקפו ביותר, הוא כלי מוכן לאותם דברים ביותר להיות נקיים וזכים אצלו. ובדברים שהירבה לפשוע בהם, ידע שהוא כלי מוכן להיות דייקא באותו דבר נקי ובר לבב.

יח. שם בהמשך: הלא תראה "אחז" חתם התורה כמו שאמרו בחלק (סנהדרין ק"ג ע"ב) ובמדרש (בראשית רבה מ"ב ג) שמנע תינוקות של בית רבן, אמר אם אין גדיים וכו', לפי שהוא היה כלי מוכן להוליד חזקיה שהיה מרביץ תורה ביותר כדאיתא סוף פרק קמא דבבא קמא (י"ז). ופרק ב' דסנהדרין (כ"ג), ועד שלא נמצא עם הארץ בימיו כדאיתא בחלק (שם צ"ד ע"ב) עיין שם, ממש ההיפוך.

דאס ווייזט, אט דאס איז געווען זיין 'טוב'. ווען 'אחז' ווארפט ווען אוועק זיין 'רע', איז ער "חזקיהו"! [ט].

'לב חכם ישכיל פיהו'

על-כל-פנים, אט דאס איז די ארבעט פון א מענטשן, און מען דארף דאס כסדר אויסארבעטן; מיט א ניגון קען מען דאס אויסארבעטן, אויסקרעכצן דער 'רע', בענקען צום 'טוב'; א ניגון איז דאך 'הארץ'. דער רבי אליין האט דאך געמאכט אזא פאראד - וואספארא תורות נפלאות איז דא אין דעם ענין פון 'נגינה'.

למעשה, די עצה פונעם הייליגן רבי'ן איז, אזוי ווי עס שטייט אין **ליקוטי מוהר"ן** תורה ל"ד^[ב]: **"פִּי יְדַבֵּר חֻכְמוֹת, וְהַגּוֹת לְפִי תְבוּנוֹת"**; רעד, רעד, רעד 'חכמה דקדושה', רעד, רעד, זאג תהילים, רעד ארויס הייליגע זאכן, אמונה. **ש'פכי כ'מים ל'בך** איז ר"ת ש"כ"ל. רעד, רעד הייליגע דיבורים, ביז די הארץ וועט זיך דערוועקן [כא]; אז **"פִּי יְדַבֵּר חֻכְמוֹת"**, וועט ווערן **"והגות לבי תבונות"**.

אט דאס איז דעם הייליגן רבי'נס עצה, און מען דארף האלטן אין איין ארבעטן אויף דעם, ווייל דער 'חוזק הרע' איז געפערליך, אט

ט. עיין 'ליקוטי מוהר"ן' סי' י"ז אות ז' שלפעמים כשהרע של הרשע גובר כל כך אזי יוצא 'הטוב' שלו ב'זרע הילודים', עיין שם הענין בשלימות.

כ. אות ח', וז"ש: צריך כל אחד לדבר בינו לבין קונו, כדי שיאיר בחינת נקודה, בחינת (תהלים מט ז): **"פִּי יְדַבֵּר חֻכְמוֹת, לְהוֹאִי, שְׁהוּא בְּחִינַת: "והגות לבי תבונות"**. ועל ידי זה נתבטל ערלת לבו, היינו חרפות, היינו אהבות רעות.

כא. עיין 'ליקוטי עצות' ערך 'התבודדות' (עפ"י שיחות הר"ן רל"ד): אף על פי שנדמה להאדם שמדבר בלא לב, אף על פי כן גם זה טוב מאד. **וכשידבר כך הרבה דיבורים, על ידי זה על פי רוב יזכה שיתעורר לבו לדבר בהתעוררות הלב כראוי, כי הדיבור יש לו כח גדול לעורר את האדם ... כמו כן אפילו אם לבו לב האבן, ואין ניכר בו רושם דיבוריו ותפילותיו, אף על פי כן ברבות הימים והשנים יקב לבו האבן על ידי שיחתו, כמו אבנים שחקו מים; עיין עוד 'חיי מוהר"ן' תמ"א; 'ליקוטי מוהר"ן' תניינא צ"ח.**

דאס איז די עצה וואס אז מיר זאלן עס דערהערן ווי עס דארף צו זיין, איז דאס דער תיקון, דער אויבערשטער זאל העלפן [כב].

'הוא אות עולם היה'

למעשה דארפן מיר דאנקען דעם בורא עולם 'אשר מַשַּׁח את רבי שמעון בר יוחאי' צווישן אלע תנאים הקדושים, און ער האט אים 'מוֹשַׁח' געווען 'בשמן משחת קודש', מיט אזא 'חכמה עילאה דעילאה', מיט אזעלכע 'חכמות קדושות' מיוחדות מיוחדות, גבוה מעל גבוה, און ער האט אים אראפגעבראכט אין דעם דור בין התנאים - א מורא'דיגע זאך!

דער **רמ"ק** זאגט [כג], ביי רבי שמעון בר יוחאי מיט די תלמידים זענען די גופים זייערע געווען אזוי מזוכך אזוי הייליג ווי 'נשמה הקדושה' ממש. דערפאר זענען אראפגעקומען צו זיי 'נשמות' פון

כב. עיין 'כדת נפש משיבת' (מאמר ואני תמיד עמך) וז"ל מורינו הגה"צ שליט"א: זו היא עצתו של רביז"ל, לא להזניח את הדיבור בשום אופן, כי הדיבור הוא "אם-הבנים, וכמו שהאם הולכת תמיד עם בניה ואינה שוכחת אותם, כן הדיבור שהוא בבחי' שכינה הולך עם האדם תמיד". כשהאדם חפץ להחזיק כביכול בשכינה הק' המתלווה אליו גם בתוך טומאתו וריחוקו, עליו להחזיק בעוז דיבורו, להרבות בדיבורי תפילה ובקשה להשי"ת - "רבוש"ע מה אעשה, הנני מבולבל ומסובך, באורח זו אהלך טמנו פח לי, עזרני כי עוזר וסומך אתה" - ועי"ז הוא אווז בהשי"ת אשר ברחמיו יהפוך את צרתו לרווחה ויוציאו מאפילה לאורה. וכאשר יעידון רבים, שהיו במצוקות ולא ראו אור חזיון תשועה ואעפ"כ הועילה להם שוועתם להוושע באופן שלא עלה על דעתם כלל, כי השיחה של כל אדם בינו לבין קונו, הוא הנתיב הנכון והמוכן לישועה, אין לנו שום דרך אחרת כלל, רק בדרך זו גומרים ומנצחים בפלאי פלאות. כי כן קיבל רביז"ל ברוח קדשו להורות את זו הדרך לעם-סגולה בדורות הללו, אשר היה הדרך המובטחת לישועתנו ולפדות נפשנו.

אכן מן הראוי להתבונן עלי שיח תפילותיו של מוהרנ"ת זי"ע בספר הק' ליקוטי-תפילות, כי משם נלמד איך לשפוך לבנו נוכח פני ה' כדבר איש אל רעהו. כפי שאכן זכיתי לראות אצל הרה"ח ר' יונה לבל זצ"ל, איך היה שופך שיחו לפני השי"ת בתם לבב ובדברים היוצאים מן הלב: "רבוש"ע, האב רחמנות, ראטעווע, איך בין אינגאנצן צופלעמט, וואס טוט מען" [רבוש"ע רחם, הצל, כולי קרוע ושבור לשברי שברים, מה עושים?], ועוד כהנה.

כג. עיין 'אור יקר' תיקון ח"א רמ"ב צ' א'.

נישט סתם צדיקים, נאר צדיקים שבצדיקים, און 'מלאכי עילאה', אויף דער וועלט, און מען האט געלערנט צוזאמען 'פנים בפנים', 'מעין דוגמא של מעלה' ממש, מען האט נישט קיין השגה אין דעם - אזוי הייליג זענען זיי געווען.

עס איז א דבר פלא - ממש א דבר פלא - דער אויבערשטער האט אראפגעברענגט און דערוועקט דער נקודה פון רבי שמעון'ען דווקא במאות האחרונות, דווקא 'בתוקף ירידת הדורות', און געמאכט אז דער מקום פון רבי שמעון איז געווארן גאר א 'מרכז' פארן גאנצן כלל ישראל - עס איז ממש א דבר פלא - מען זעט עס איז א הימל זאך, עס איז א הימל זאך; אט דאס אליין איז ממש אן 'אות לבני ישראל' אז דאס 'גחלת ישראל' האט זיך נישט פארלאָשן און עס וועט זיך נישט פארלעשן; "נִצַח יִשְׂרָאֵל לֹא יִשְׁקָר"^[כד].

דער אויבערשטער האט אונז געגעבן רבי שמעון'ען דווקא אין די דורות האחרונים, ממש קיינער מאכט דאס נישט (- ה'פראפאגאנדע'), מען זעט דאך אז עס איז א הימל זאך, דאס איז אן 'אות הוא ביני ובין בני ישראל'.

התגלות ספר הזוהר בדורות האחרונים דייקא

און ווייטער, דער "זוהר הקדוש". ווען נישט דאס, ווער ווייסט וואס דער חושך וואלט פארלאָשן, עס וואלט געווען ממש 'כי תשכח מפי זרעו'...

דער זוהר האט אריינגעברענגט א 'רוח טהרה' אויף דער וועלט; אלעס וואס דער אר"י **הקדוש** איז געווען, און דער גאנצער **בעל שם טוב**, דאס איז אלעס פון דעם זוהר הקדוש, און דאס האט אויפגעלעבט אויפגעלעבט דער וועלט, עס האט געבראָכן דער השכלה, די אפיקורסות - דאס איז א געוואלדיגע זאך, און דאס איז

דווקא אראפגעברענגט געווארן במאות האחרונות אויף דער וועלט^[כח].

דאס איז אויך א גרויסער נס, וואס אלע בעלי רוח הקודש, דער אר"י הקדוש, און אלע גדולי הדור פון אלע סארטן עדות, האבן באשטעטיגט דעם 'אמיתת הדברים', אט דאס איז אויך א גרויסער נס.

רש"י זאגט אין גמרא שבת דף קי"ח (עמוד א') אויף "חבלו של משיח", אז דאס איז די 'קטיגוריא בתלמידי חכמים', אט דאס איז איינע פון די 'חבלו של משיח'. [עס האט זיך אביסל אנגעהויבן, נאר דער אויבערשטער האט עס נישט צוגעלאזט (-) הערער על אמיתת הזוהר)]. עס איז געווארן באשטעטיגט אז דאס איז תורה מסיני ממש - בלי שום חולק כלל! - דאס אליין איז א נס מן השמים.

דאס איז א 'ברית בינינו ובין אבינו שבשמים'; אזוי ווי מיר דארפן היטן דעם קשר, אזוי דארף דער אויבערשטער אויך היטן דעם קשר; דערפאר האט דער אויבערשטער רחמנות.

דער **זוהר הקדוש** זאגט^[כט]: "**בזוהר דא יפקון מן גלותא ברחמי**". איר וואס הייסט "ברחמי"? מען קען ארויסגיין פון גלות מיט פעטש רחמנא ליצלן... - מען וועט ארויסגיין 'ברחמי'.

עס שטייט, א בהמה איז 'נקנית במשיכה'. איז דא צוויי סארטן 'משיכות', עס איז דא '**הכישה במקל** והיא באה' - און מיט דעם איז מען איר 'קונה', און עס איז דא '**קורא לה** והיא באה'.

כה. עיין ספר 'רנו ליעקב' (להגאון המקובל ר' יעקב צמח - מסדר כתבי האריז"ל) בהקדמה, וז"ל: גילוי חכמה זאת עתה בדורות גרועות הוא, כדי שיהיה לו מגן עתה לאחוז בלבב שלם באבינו שבשמים, כי באותן הדורות הרוב היו אנשי מעשה וחסידים, והמעשים טובים היו מצילין אותן מפני המקטרגים, ועתה רחוקים משורש העליון כמו השמרים בתוך החביות, מי יגן עלינו אם לא קריאתינו בחכמה זאת הנפלאה והעמוקה.

עס וועט דאך זיין די גאולה, זאל עס זיין 'קורא לה והיא באה' [כז];
אט דאס איז דער ענין פון "מְשַׁכְנֵי אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה"; און דאס וועט
אזוי זיין 'בזכות הזוהר'.

זיין א איד אן זוהר?!

אלע אונזערע לייט האבן געזאגט זוהר, רבי שמואל [כח] האט
געזאגט זוהר, רבי הירש לייב [כט] האט געזאגט זוהר, רבי לוי יצחק [ל]
האט געזאגט זוהר, רבי אברהם שטערנהארץ [לא] האט געזאגט זוהר,
אלע האבן עוסק געווען אין דעם.

כז. עיין 'תפארת שלמה' - שער התפילה: ידוע מ"ש בגמ' (קידושין כב, ב) שיש ב' מיני
משיכות. הא' קורא לה והיא באה. והב' הכישה במקל והיא תבא. ועל זה אנו מתפללים
שיהיה משיכת החסדים ע"י בחי' 'קורא לה והיא באה' ע"י דברי תורה, כמ"ש (שיר השירים
א, ד) 'משכני אחריך נרוצה', ולא ע"י יסורים ח"ו בבחי' 'הכישה במקל'.

כח. ה"ה הגה"ח רבי שמואל ב"ר שלמה יצחק שפירא ז"ל, נולד ביום ט"ז אייר שנת תער"ג
בשכונת 'ננסת' בירושלים תובב"א, בצעירותו למד בישיבת 'עץ חיים' אצל הגאון בעל אבן
האזל ז"ל, שחיבב אותו מאד, וניבא לו עתיד גדול בתורה ויר"ש. בשנת תרצ"ג נתקרב לדרכו
של רביז"ל על ידי הרה"ח ר' ישראל נחמן אנשין ז"ל. בראש השנה תשל"א זכה להיות
באומאן במסירת נפש ממש אחרי שנים רבות של תקווה וצפיה, וכן בשנת תשל"ג דרך
אמריקא. מיום עמדו על דעתו הכריז מלחמת קודש על יצרו, והיה קם בחצות הלילה
ועורך עבודותיו העצומות, ושופך לבו כמים נוכח פני ה', כל ימיו היו שרשרת אחת של
כיסופים וגעגועים ודבקות לה' יתברך, התפרסם בקדושתו העצומה, והיה חד בדרא בשמירת
עיניו. ועם כל קדושתו ופרישותו היה טוב עין לכל בריותיו של הקב"ה. הרה"ח רבי לוי
יצחק בענדער זצ"ל אמר עליו: הגם שלא הכיר את רבי אברהם ב"ר נחמן זצ"ל אבל
בהתנהגותו ואורחות חייו היה כתלמידו ממש. נסתלק בשביעי של פסח שנת תשמ"ט לפ"ק
בהיותו בן שבעים ושש שנים. ומנו"כ בהר הזיתים בירושלים עיה"ק תובב"א.

כט. ה"ה הגה"ח רבי צבי ארי' ב"ר אהרן בצלאל ליפל ז"ל, עיין תולדותיו בספר 'דורשי
יחודך - רבי שמעון בר יוחאי', מאמור 'נמשחת אשריך' הערה ל"ג.

ל. ה"ה הגה"ח רבי לוי יצחק ב"ר אברהם נח בענדער ז"ל, עיין תולדותיו בספר 'דורשי יחודך
- רבי שמעון בר יוחאי', מאמור 'נמשחת אשריך' הערה מ"א.

לא. ה"ה הגה"ח רבי אברהם ב"ר נפתלי הירץ שטערנהארץ ז"ל נולד כ"ג ניסן תרכ"ב (וי"א
תרי"ט) לאביו רבי נפתלי הירץ בן רבי שכנא בנו של מוהרנ"ת זצ"ל בעיר ברסלב, אמו היתה

טאקע "בזוהר דא יפקון מן גלותא" - פון דעם אייגענעם גלות - יעדער איינער האט דאך זיין גלות, אזוי ווי מען זאגט^[ב]: "ושויתי ה' לקראתי שתרחמני עוד בגלותי לגאלני ולעורר לבי לאהבתך" - איך זאל ארויסגיין פון מיין גלות - און טאקע 'ברחמי', 'ברחמי', און צער, און יסורים, מיר האבן שוין גענוג געליטן.

און ווייטער טאקע 'ברחמי' - פאר כלל ישראל, עס זאל נמשך ווערן רחמים, עס זאל זיין 'המתקת הדינים'.

ממש עס איז א מצוה אויף 'כל אחד' צו עוסק זיין 'באמירת הזוהר'.

בתו של רבי נחמן מטשעהרין זצ"ל בן רבי צבי ארי' זצ"ל תלמיד מרביה"ק, ובימי ילדותו למד תורה וקיבל הרבה מזקנו רבי צבי ארי', ובימי בחרותו למד תורה וקיבל הרבה מזקנו רבי נחמן, וכן קיבל הרבה מתלמידי זקנו מוהרנ"ת זצ"ל, נתברך בזיכרון דקדושה והיה כלי מלא מכל מכמני התורה, אחר חתונתו חזר מטשערין להתגורר בברסלב ושם דרש בס"ג, בשנת תרמ"ד עם הסתלקותו של רבי נחמן טולטשינער זצ"ל נתמנה רבי אברהם להיות השליח ציבור בתפילות ראש השנה בקיבוץ הגדול באומאן למשך חמישים שנה עד לעלייתו ארצה, ניהן בקול ערב, ותפילתו היתה בנעימות נפלאה כבן המתחטא לפני אביו, מתובלת בדמעות רבות אשר חדרה ללב שומעיה. וגם חזר אז לעיר טשעהרין לעמוד לימין רב העיר זקנו הטשעהרינער רב זצ"ל, ובשנת תר"נ עם התגברות מחלתו של הרב נתמנה לממשיך דרכו למשך של שלוששים ושש שנה. בעקבות הפרעות בשנת תרפ"ח עבר לעיר קרימנטשוק ושם כיהן כגאב"ד דמתא, ובשנת תרפ"ח עבר להתגורר בעיר אומאן. בשנת תרצ"ו עלה לארץ ישראל וכתב "ואם יהיה ה' בעזרי לבוא לארץ הקדושה, בדעתי אפילו לנסוע לכל קאלאנייע (מושב) ולהפיץ מהנחל הנובע, מים חיים לישראל עם קדוש שבארצנו הקדושה, כי מאמין אני שדברי אדמו"ר זל"ה מסוגלים ביותר לעורר לב ישראל בארץ ישראל", וכך עשה כל ימיו שליבה את אשו של רביה"ק בקרב המקורבים הישנים והחדשים. בראש השנה תש"א יסד את הקיבוץ במירון אצל ציון הרשב"י, ולאחר כיבוש ירושלים העתיקה בשנת תש"ח עבר לגור בשכונת קטמון. למרות גדלותו בתורה ועבודת ה' לא חס ר' אברהם שטרנהרץ על כבודו, וכתת רגליו לקבץ נדבות לנצרכים. חיבר ספר 'טובות זכרונות' וכמו שכתב שהוא חלק קטן ממה ששמע ממשנת רביה"ק ותלמידו הגדול מוהרנ"ת זצ"ל, ספר 'רינת ציון' על הספה"ק ליקוטי מוהר"ן, וספר 'אמרות טהורות' בענין הקיבוץ. מורנו שליט"א קיבל הרבה ממנו בתורה ובעבודה ורבים מהם נמצאו באמרותיו ומכתביו. השאיר אחריו תלמידים רבים ושלמים שהמשיכו מסורת ותורת ברסלב בתפארתו, נפטר בהיותו בן תשעים ושלוש, כ' אלול שנת תשט"ו לפ"ק, ונקבר בחלקת הרבנים בהר המנוחות בירושלים עיה"ק.

לב. סדר ליל שבת - 'רבון כל העולמים' קודם קידוש .

דער רבי ר' ברוכל האט געזאגט: "ווי קען מען זיין א איד אָן זוהר?!"^[ב]. ער פלעגט אלע ל"ג בעומר טאנצן שעות מיט א זוהר אין האנט 'בדביקות נפלאה'!

עס איז א מצוה און א תיקון 'לכל אחד' צו זאגן און עוסק זיין אין 'אמירת הזוהר'. צומאל פון עטליכע בלעטער באקומט מען א שייין פון איין שורה.

דער רמ"ק זאגט אין "אור נערב"^[ד], אז מען זאגט זוהר צו מען לערנט קבלה, מיט הבנה צו אָן הבנה, הויבט מען אָן שפירן א חיות, "אע"ג דאיהו לא חזי, מזליה חזי", און "אין שום ספק" אז די נשמה האט דא דערהערט דער קדושה וואס עס ליגט דא און זי איז נתעורר געווארן. דאס איז ממש 'בדוק ומנוסה'!

אינגאנצן פארבינדן

מיר זענען דאך נישט אין דעם גדר צו משבח זיין א תנא, אפילו נישט קיין אמורא, מיר זענען אינגאנצן נישט אין דעם 'גדר שבדבר' ממש. אבער וואס עס שטייט, איז דאך 'דרוש וקבל שכו'.

רבי שמעון בר יוחאי האט געזאגט פאר דער הסתלקות^[ה]: "כל יומין" - מיינע גאנצע יארן - מיום שהכיר את עצמו - "אתקטנא

לג. עיין 'בוצינא דנהורא' - ל"ג בעומר: דרכו בקודש היה לישיב בהילולא דרשב"י בל"ג בעומר בסעודה במלבושי יו"ט והיה שמח מאוד. ופעם אחת פתח השער מהזוהר ופתח ואמר "מהתנא האלקי הרשב"י", ופירש - מהתנא - שלומד אותנו, האלקי - האיך לעבוד את ה'; גם עיין שם בהמשך: פעם אחת בל"ג בעומר לקח הרה"ק רבי ברוך ממעזיבוז ז"ל את ספר הזוהר ללבו ואמר בזה"ל: איי רבי שמעון, אתה הוא רבי אמת שלנו; משה רבינו ע"ה נתן לנו התגלות התורה, ואתה נתת לנו פנימיות התורה.

לד. ח"ה פ"ב: העוסק בחכמה הזאת וממלא פיו שחוק בה, בלי ספק ממלא לבו יראת שמים ויראת חטא ויוסיף אומץ בעבודה. וזה בדוק כי אפילו גירסת לשון הזוהר יראה אל האדם שמחה בנפש ביראת ה' כאילו עוסק עם הצדיקים בגן עדן. ואם גברא לא חזי מזליה חזי. כי אין ספק שזה עיקר עסק התורה בגן עדן בין הצדיקים.

לה. זוה"ק דברים דף רפח ע"א.

בקוב"ה בחד קטירא - האב איך זיך פארבונדן מיט'ן אויבערשטן מיט איין קשר.

מען קען עס איינטייטשן אויף דעם 'רצון שבלב'; ער האט געמאכט א רצון צום אויבערשטן 'בקשר אמיץ', א 'ברית עולם לבל תמוט', אז סיי וואס עס טוט זיך און וואס עס קאכט זיך - אבער דער 'רצון שבלב' איז שטארק 'בקשר אמיץ'. דורכדעם האט זיך טאקע איינגעקאפט אין אים די 'נקודה שלא נשברה' - ווי דער רבי זאגט^[לז], ביז ער איז געווארן די נקודה פון 'ברית עולם'^[לח], דער 'קשר עולם ביני ובני ישראל'^[לח].

דער רבי זאגט אין **ליקוטי מוהר"ן** אין תורה מ"ח^[לט]; עס שטייט "וַיִּצְרֶה אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם מִיַּט צוּוּי יוּדִי"; 'יצירה לטב' 'יצירה לביש', 'יצירה לשכר' 'יצירה לעונש'; עס איז דא 'צד ימין' און 'צד שמאל'.

רבי שמעון בר יוחאי האט אבער גענומען דעם 'צד הימין' מיט דעם **"אתקטונא בקוב"ה בחד קטירא"**, מיט דער 'רעותא דליבא', מיט'ן

לו. ליקוטי מוהר"ן סי' ל"ד הנ"ל.

לו. עיין תיקון"ז דף פה ע"א: 'ברית עולם' - דא צדיק.

לח. עיין 'ליקוטי הלכות' הל' דם ה"א י"ב: רבי שמעון היה קשת הברית, כמו שאמרו רז"ל שלא נראה קשת בימיו וכו'. ועל כן זכה לכיסופין דקדושה כנ"ל, שעל ידי זה מצירין אותיות התורה לטוב כנ"ל, שעל ידי זה עיקר התגלות התורה כנ"ל. ועל כן זכה רבי שמעון לגלות סתרי תורה בעולם שלא נתגלה מכמה דורות, כי ליה יהבי רשותא וכו', כי עיקר התגלות סתרי תורה הם על ידי כיסופין דקדושה, כי סתרי תורה שמשגיין הצדיקים זה בחינת ארבע מאות שקל כסף דמתמן ירתי צדיקיא ד' מאות עלמין דכיסופין וכו'. ועל כן אי אפשר לזכות להם כי אם על ידי כיסופין דקדושה לה' יתברך, שזה זוכין על ידי שמירת הברית, שעל ידי זה דייקא זוכין לסתרי תורה בחינת ד' מאות עלמין דכיסופין וכו'.

לט. וזל"ש: צירי זה בחינת ויצר, יצירה לטב יצירה לביש, יצירה לשכר יצירה לעונש (זהר בראשית כ"ז. ובברכות ס"א), בחינת דין ורחמים; גם עיין שם סי' מ"ט אות א', וזל"ש: הלב הוא הצייר של המידות, היינו החכמה שבלב, כמו שכתוב (שמות ל"א): "ובלב כל חכם לב" וכו'. ועיקר היצירה היתה בחכמה, כמו שכתוב (תהלים ק"ד): "כולם בחכמה עשית". נמצא שהלב הוא הצייר, כמו שכתוב (שם ע"ג): "צור לבבי". ואית יצירה לטב ולביש, כמו שאמרו חז"ל (ברכות ס"א): "וייצר" בשני יודין וכו'. והם שני יצרין, יצר טוב ויצר הרע.

שטארקסטן רצון, מיט אזא מין שטארקן רצון, אז דער 'חלק השמאל' איז אפגעמעקט געווארן כליל, עס איז לגמרי אפגעמעקט געווארן.

אזוי אויך האט ער געלערנט תמיד 'יומם ולילה' נגלה מיט נסתר, פאר איין זאך - 'לתקן עולם וכל העולמות במלכות שד"י', אט דאס איז אויך געווען 'בחד קטירא'.

'נעשה אדם נאמר בעבורך'

מיר האבן ארומגערעדט אפאר וואכן צוריק; עס איז פארהאן א כלל, ווען אין דער תורה הקדושה שטייט א שבח פון מענטשן, צו א דוגמא פון א מענטשן, איז ער געווען די זאך. פון דעם אר"י זעט מען אז ביי חז"ל איז אויך אזוי; ווען חז"ל זאגן א שבח פון א תנא, אדער וואס ער איז געווען, אט דאס איז געווען זיין 'מהות'.

ממילא, מען זעט טאקע, עס איז דאך געווען נאך תנאים ואמוראים וואס זענען געווען "גריס באורייתא תדירא" מיט אזא קדושה, אז זיי זענען געווען פטור ממצות ותפילה, ווייל זייער תורה האט דערלאנגט העכער ווי תפילה.

אבער די דוגמא וואס חז"ל גיבן אויף דעם, איז "רבי שמעון וחבריו"^[מ]. איז פשט, זיין "גריס באורייתא תדירא" איז געווען 'בחד קטירא', 'בחד קטירא', ביז "פִּי שָׁם צִוָּה ה' אֶת הַבְּרָכָה"^[מא], וואס מיט די הייליגע ווערטער האט ער געענדיגט פאר ער איז נכלל געווארן 'ברעוא דרעוין'^[מב].

דער רבי זאגט אין **ליקוטי מוהר"ן**^[מג], [מן הסתם האט עס א שורש אין זוהר צו אין תיקונים], רבי שמעון רופט זיך 'קשת הברית', ווייל

מ. גמ' שבת דף יא ע"א.

מא. תהלים קלג ג.

מב. כמסופר באדרא זוטא דף רצ"ו ע"ב.

מג. סי' כ"ט אות ו'; שם סי' מ"ב.

ער איז נכלל געווארן אין דעם סוד פון 'ברית עולם', פון 'ברית שלא תופר'.

דערפאר פאסט טאקע וואס דער רבי האט געזאגט [מד]: **"רבי שמעון הבטיח שלא תשתכח תורה מישראל"**; וויבאלד ער איז געווען די נקודה פון 'ברית שלא תופר', ממילא האט זיין 'אור' געקענט אריינשיינען אין דעם גאנצן כלל ישראל לעולמים 'שלא תשתכח התורה מישראל'.

אט דאס איז טאקע דער ענין פון **"נַעֲשֶׂה אָדָם נֶאֱמָר בְּעִבּוֹרָךְ"** [מה], אט דאס איז דער תכלית, דאס איז דער תכלית וואס דערפאר האט דער אויבערשטער באשאפן דער וועלט, אט דאס איז דער שלימות, דאס איז דער שלימות, נעמען דעם 'צד הרצון הטוב' מיט אזא 'חד קטירא', אז די 'רצונות הרעים' זאלן בטל ווערן 'לגמרי'. אוודאי דארף מען האבן הילף דורך אלע סארטן אופנים, דורך 'קיום התורה', און 'לימוד התורה' (וכדו').

'כל התורה כולה על רגל אחת'

מען האט גערעדט לעצטנס וועגן דעם ענין פון 'אהבת ישראל', אז מען דארף ליב האבן יעדן אידן; יעדער איד איז הייליג 'בנגלה או

מד. במאמר 'לכו חזו' - ריש ספר ליקוטי מוהר"ן.

מה. זמר 'בר יוחאי'. ועיין מ"ש בעל המנחת אלעזר ממונקאטש זצ"ל בקונטרס "ל"ג בעומר" - מאמר 'גל עיני' אות ג', וז"ל: בזמר בר יוחאי 'נעשה אדם נאמר בעבורך'. שמעתי מקדושת אאזמ"ו הגה"ק מפה זי"ע בסעודת ל"ג בעומר. כי לכאורה היכן נאמר שנעשה אדם קאי על רשב"י דווקא? אך הנה דרז"ל (עיי' זוה"ק בתחילת הקדמה) נעש"ה אדם נאמר בזכות נעשה ונשמע והיינו בשביל שיקבלו ישראל את התורה ע"י מש"ה רבינו. וידוע כי רשב"י היה נשמת מרע"ה ומה שנתגלה ע"י מרע"ה התורה בכל פרטי' בנגלות ונסתרות אך הנסתרות גילה מרע"ה רק לאהרן ובניו ויהושע ועוד ליחידי סגולה מתלמידיו. והנגלות לנו ולבנינו ממרע"ה שקיבל בסיני. אבל רשב"י גילה הנסתרות בספר הזוהר 'דבהאי חיבורא יתפרנסון בדרא בתראה ג"כ אור המאיר ובא לכל העולם והוא לפי"ז רשב"י לתכלית וגמר הנרצה ממרע"ה. ע"כ שפיר יתכן מ"ש 'נעשה אדם נאמר בעבורך', כי הנעש"ה אדם בשביל נעש"ה ונשמע, והיה אז מטרת התכלית לגילוי הנסתרות באחרית הימים ע"י רשב"י, ע"כ שפיר

בנסתר! אזוי ווי מען דארף גלויבן אין אויבערשטן, און מען דארף גלויבן אין דער תורה הקדושה, אזוי דארף מען גלויבן אין יעדן אידן.

אז מען האט 'אהבת ישראל' ווערט מען נכלל ממש אין יענעמ'ס 'טוב' אזוי ווי איך וואלט עס געטון ממש! [מז].

עס איז דא א ספר **גינת חמד** [מז], ברענגט ער אראפ, עס שטייט אין **גמרא** [מח]: (דער גר האט געזאגט): **"גירני על מנת שתלמדני כל התורה כולה כשאני עומד על רגל אחת"**. דאס הייסט, ער האט געזאגט, 'איך וויל לערנען תורה, אבער איך וויל נישט מגולגל ווערן, איך וויל ענדיגן מיין תיקון אויף דער וועלט'.

מען קען דאך אבער נישט דורכגיין אינגאנצן בשלימות; האט ער אים געזאגט צוויי עצות אויף דעם: א) **"וְאֶהְבֶּתְ לְרַעְךָ כְּמוֹךְ"** [מט]. ווייל מיט דעם וואס איך האב ליב א אידן, איך האב ליב זיין 'שמירת עינים', איך ווער נכלל אין זיין 'שמחה', איך ווער נכלל אין זיין 'אמונה', איך זוך א נקודה און איך גלויב אין דעם און איך ווער מקושר צו דעם, ווער איך נשלם ממש!

אזוי ווי איינער וואס האט ליב א טאטן, און א צווייטער טוט א טובה זיין טאטן, האט ער אים ליב פאר דעם; איי איך האב עס נישט געטון? אבער אדרבה, איך פריי זיך, אז איך האב נישט געקענט - האט עס כאטש אַן אנדערער געטון.

נעשה אדם נאמר בעבורך עכד"ק אאזמו"ר זצלה"ה.

מז. ענין זה שע"י אחדות ישראל כאילו קיים כל התורה כולה [ושזה היה ביאור דברי הלל להגר כדלהלן], מובא באריכות בכמה ספה"ק, ובפרט בישמח משה פר' שמות ד"ה 'ועד השלישי'; ובייטב לב פר' משפטים ד"ה והנראה לי בזה עפ"י מה דאיתא בשבת פרק במה מדליקין; שם פר' תרומה ד"ה ונראה לי על פי מה שפירשו הגמרא (שבת לא.) מעשה בגר; שם פר' שלח ד"ה וכי יגור אתכם גר; ובקדושת יו"ט פר' יתרו ד"ה וישמע יתרו (אופן ג').

מז. להרה"ג ר' תנחום גרשון בליצקי זצ"ל, עיין שם דרוש ז'.

מח. שבת דף לא ע"א.

מט. ויקרא יט, יח.

אז מען האט ליב דעם אויבערשטן, דארף מען זיך פרייען מיט יעדעס 'אמן' יהא שמיה רבא' וואס א איד ענטפערט, דעמאלס האב איך עס געענטפערט ממש!^[2].

ממילא, אז ער האט אים געבעטן "למדני כל התורה כולה על רגל אחת" ווייל ער וויל ווערן נשלם, האט ער אים געזאגט: "ואהבת לרעך כמוך".

(ב) און די צווייטע עצה איז, "זיל גמור" - זיץ און לערן. ווייל וואס א מענטש קען נישט מקיים זיין 'בפועל', איז ער משלים מיט 'לימוד התורה'^[נא].

כח התקשרות לצדיקים

דאס האט טאקע א גרויסער שייכות מיט דעם ענין וואס דער בעל שם האט מגלה געווען, דעם ענין פון 'התקשרות לצדיקים!' [ער האט עס נישט מגלה געווען; דאס איז ווי דער רבי האט געזאגט: "מיין זאך איז א נייע זאך, און אן אלטע זאך!"^[נב]].

רבי פנחס בן יאיר האט געזאגט רבי אלעזר^[נג]: "מיט דעם וואס איך בין מקושר מיט דיין טאטן און מיט דיר, ציטער איך נישט פאר קיין זאך!" - אזא שלימות, אזא תיקון!

מען רעדט דאך - "רבי פנחס בן יאיר!" - אז איך בין מקושר מיט דיין טאטן און מיט דיר - 'לא אסתפינא' - ציטער איך נישט פאר

ג. עיין 'שיחות הר"ן' אות קי"ט: הפליג בתנועתו למעלה גדולה מאד כשאוחזין בזה. דהיינו כשאוחזין בזה שהוא מרוצה וקפץ ומשתוקק מאד שחבירו יהיה איש כשר וצדיק אף על פי שהוא לא יהיה ח"ו - זהו מעלה גדולה מאד. גם נזכרתי שאמר אז זה הלשון: שהוא מרוצה אף על פי שאני איני זוכה ח"ו לעבוד את ה' על כל פנים יעבוד ישראל השני את ה' יתברך. זהו דבר גדול מאד כשאוחזין בזה. כך שמעתי מפיו הקדוש.

נא. עיין ויקרא רבה ז, ג.

נב. מובא בספר 'השתפכות הנפש' בהקדמה.

נג. זוהר במדבר דף קיט ע"א.

קיינעם נישט - נישט אויף דער וועלט און נישט אויף יענער וועלט! [נד].

אט דאס האט א שטארקער שייכות צו דעם ענין פון "ואהבת לרעך כמוך"; אדרבה, איך פריי זיך, ברוך ה' אז עס איז געווען אזא צדיק - און נאך ווי! - אט דער קשר איז אזא מין תיקון וואס דאס וועט א טובה טון דעם מענטשן 'לעולמים לעולמים' - אזוי גרויס איז דער ענין פון התקשרות צו צדיקים.

דער אויבערשטער זאל טאקע העלפן, בכח דער 'קדושת היום', בכח די הארות פון דעם טאג.

נד. מענין לענין עיין אוסף אמרים (סוכות - מאמר אמנות צדיקים) וז"ל מורינו הגה"צ שליט"א: במדרש (בראשית רבה ח ו) איתא: 'ר' יהושע דסכנין בשם ר' שמואל אמר, בנפשותיהם של צדיקים נמלך הקב"ה וברא את העולם, הדא הוא דכתיב (דברי הימים-א ד כג) "המה היוצרים ויושבי נטעים וגדרה עם המלך במלאכתו", שהצדיקים ישבו כביכול עם המלך מלכי המלכים הקב"ה, שבהם נמלך וברא את העולם. והיינו דאיתא שהצדיקים עלו במחשבה תחלה, ובהם נכלל כל ישראל.

ועלה בדתני, שלפי המתבאר שבזמן הקטרוגים כנגד בריאת האדם נמלך הקב"ה בצדיקים, א"כ גילה להם גם את הסוד של 'חושב מחשבות לבל ידח ממנו נידח' כדי שיגלו זאת לבני ישראל בשעה שהם נצרכים לו, כמו כן בהיותם מבינים בנשמות ישראל, משום כן עוסקים הם בתיקוני נשמות.

אצל שירת חנה נאמר (שמואל-א ב ו) "ה' ממית ומחיה מוריד שאול ויעל", ומבאר האר"י הק' בליקוטי תורה שאמנם יש רשעים חסרי לב שאין בליבם שום זיק וניצוץ של קדושה, אבל לפעמים עולה גם אצלם התעוררות והם מבקשים להתעלות, אך בהיותם קשורים בעבותות עם הסט"א אין בכוחם לעלות. וכמו כן יש רשעים גמורים שהם מתחרטים מאד על כל מה שעשו במשך כל שנותם, ואעפ"כ על ידי שהיצר הרע קשרם, לא היו יכולים לחזור למוטב. והנה מלאכי החבלה אינם יודעים מחשבות, ולכן מענישים הם את האדם לפי מעשיו ושולחים אותם לגיהנום ולשאול, למרות שהיו הרהורי תשובה רבים בלבם. אכן השי"ת שידוע ועד שהיה זמן שהרשע חזר בו כל מה שעשה ומרד במלכות שמים, ושנצטער עליהם עד דכדוכה של נפש, אלא שהיה אנוס מבלי יכולת לצאת. מה עושה השי"ת, הוא שולח את הצדיקים שירדו לשאול תחתיה כדי להוציא משם את הרשעים הללו. וזהו ה' ממית ומחיה' ה' ממית' את הצדיק, ומיתה בכאן פירושה שהוא צריך להכנס לגיהנום שהוא בחינת מיתה, 'ומחיה', שעל ידי כן הוא מחיה את הרשע. וכמו כן 'מוריד שאול ויעל' - הוא מוריד את הצדיק לשאול, כדי שיעלה את הרשע. והוא חסד נפלא מהקב"ה החושב מחשבות לבל ידח ממנו נידח - על ידי צדיקיו.

מען דארף וויסן, אזוי ווי עס קאכט זיך 'למטה', אזוי קאכט זיך 'למעלה', עס איז נישט פשוט; יעדער איד וואס איז אים אביסל ביטער אין הארץ ברוחניות צו בגשמיות, לויפט מתפלל זיין ביי רבי שמעון'ען, פון דעם גאנצן 'כדור הארץ' - 'לא דבר ריק הוא!' [נה]

דער אויבערשטער זאל העלפן טאקע, דער אור פון דעם 'קדושת היום' זאל שיינען אויף אונז אז מיר זאל זיך באנייען טאקע אין תורה און אין עבודה און אין תפילה, טאקע מתוך אהבה, מתוך לב, מיט רצון, און טאקע מיט מידות טובות, בכל מידה נכונה.

דער אויבערשטער זאל טאקע העלפן, עס זאל זיין 'למען ייטב לנו ולבנינו עד עולם'.

דער אויבערשטער זאל העלפן עס זאל אראפגיין בזכות הצדיקים א 'רוח ממרום' און דערוועקן דעם גאנצן כלל ישראל צום בורא עולם, וואס אזוי וועט עס זיין טאקע (לעתיד לבוא), זאלן מיר עס זען 'במהרה בימינו'.

נה. עיין 'כוכבי אור' - חלק 'שיחות וסיפורים', אות י"ז: **השמחה בהילולא דרבי שמעון בר יוחאי**, אם כבר היא מקובלת, ונודע מהאר"י ז"ל ושאר גדולים שהוא דבר גדול מאד, עוד מבואר בזה טעם נפלא מצירופי דברי רבינו ז"ל, שזה מחמת שבאמת היו צריכים כל נפשות ישראל (שהם חלק אלקי ממעל) להיות קדושים בקודש קדושתו עד שתופיע להם השגת תורתו שבנסתר שזכה לשאוב מהמעין והנחל הנובע ויוצא מקודש הקדשים (וכאשר נכתב מזה לקמן). **אבל מחמת שלא כל אדם זוכה**, ועל רובם ככולם שוטף ועובר תכלית ההיפך ח"ו, שאין להאריך בזה, מוכרחים עכ"פ לקיים מצות **"ובו תדבק"** כפירוש חכמינו ז"ל 'הדבק בחכמים' וכו'. וכל הדביקות והקשר בהצדיק הוא על-ידי מידות האהבה שממשיך האדם על עצמו כמבואר בדברי רבינו ז"ל (מהכתוב 'ונפשו קשורה בנפשו'. ותרגומו: 'חביבא ליה כנפשיה'). **והאהבה היא הגורמת השמחה בלב** (כמבואר גם בזה מדבריו הקדושים), ובפרט ביום עלייתו בכל שנה לתורה והשגה חדשה, שזה נקרא יום חתונתו (חתונה והילולא כביכול) עם התורה שנקראה בשם כלה כנודע. **וכפי השמחה וההתקשרות בו שזוכה כל אחד, כן יזכה גם-כן למה שיזכה.**

התודה והברכה

לכבוד הני נדיבים בעם, אנשי ה' יראי אלקים, אשר נדבה לבם לחזק

את מפעלינו הכביר

ה"ה

מוה"ר **יוסף יודא** בן **פיגא** הי"ו

לכבוד התנא האלוקי

רבי שמעון בר יוחאי

ולע"נ הרה"ק **ישעי'** ב"ר **משה** זצ"ל

לזכותו ולזכות כל משפחתו

.....

מוה"ר **מאיר פיקסלער** הי"ו

.....

מוה"ר **חיים אברהם ראזענפעלד** הי"ו

לרגל שמחת הבר מצוה של בנו הבה"ח ני"ו

הקב"ה ישלם להם משכרתם שלימה מן השמים, לברך בכל משא'

לות לבם לטובה ולברכה

לזכרון בהיכל ה'

האי גברא רבא ויקירא, עובד ה' באמת ובתמים

הרה"ח רבי **יואל** ז"ל ב"ר **ניסים יוסף** שליט"א (דאנא)

ספרא רבא

עמד לנו לעזר ולתשויה שלא ע"מ לקבל פרס

ויה"ר מן קדם אבוהון דבשמיא שכל הזכותים יעמד בעד נשמתו

הטהורה, ותהא צרורה בצרור החיים בגן עדן, ויקוים במהרה שלא

ישמע שוד ושבר בגבולינו, ובמהרה יקצו וירננו שוכני עפר אמן

מולא טבא וגדיא יאה

הנה כי כן יבורך גבר יראי ה', האי גברא רבא ויקירא, מזכה רבים וזכה, אשרי שלו ככה, יקר שבערכין, משובח בכל מעלה ומידה נכונה, מוכתר בכל המדות שמונו חכמים, איש חיל ורב פעלים, איש אמונים יקר מפנינים, איש יקר ורב תבונה, בריך הכשרון מלא מדע ובינה, מאיר פנים לכל, ומושיט כפים לכל דור"ש ומבקש, לב טוב ומרבה להיטיב, חסיד המתחסד עם קונו בעבודה תמה ונלהבה, ה"ה ידידינו וידיד כל בית ישראל, שמו הטוב כולו מפארים כש"ת

הרב יואל שפיטצער שליט"א

ראש מפעל הנודע בשערים 'שר'

ביום תת ה' שמחה במעונו באירוסי בנו הבה"ח **יהושע** ני"ו

עב"ג

מוה"ר **בנימין משה שטעקל** הי"ו

למזל טוב בשעה טובה ומצלחת

ובהאי שעתא הזמן גרמא, להרים על נס כל פעולה טבא, אשר עסק ועוסק במסירה נפלאה בכל עת ועידן ובכל כוחותיו ועשתנותיו למען המשכת פעולתיו הק' הנצחיים המחזקים רבבות אלפי ישראל ומקרבן לאביהן שבשמים באופן היוצא מן הכלל, ומהולל בפי כל, וכדאי הוא ליטול את שכרו המשלם, שכרו עומדת לעד להתברך בכל מילי דמיטב ביום שמחת לבו

אנו תפילה לק-ל חי שיזכה שהזיווג יעלה יפה יפה יש"ר ונאה, ויזכה לרוות במלא חפנים רב תענוג ונחת רוח דקדושה משמחה זו ומכל יוצ"ח, זרעא חייא וקיימא די לא יפסוק מפתגמי אורייתא, ויזכה להמשיך בעבודת הקודש בלי מפריע להגדיל תורה ולהאדירה, ולהוציא לאור רצונותיו הטובים לזכות את ישראל במנוחה שלימה והרחוות הדעת וסייעתא דשמיא, וימלא ה' כל משאלות לבו לטובה, ויתברך בכל הברכות האמורות בתורה, ובקרוב נזכה לקבל פני משיח צדקינו בב"א

כעתירת ידיך עז:

אליעזר וואלדמאן

נחמי' הכהן דייטש

בשם: רבבות אלפי ישראל הנהנים מפעלתך השמחים בשמחתך, המתעסקים בקדשים, חברת הכותבים המגיהים המדפיסים והמפיצים בקרב מכון דורשי יחודך

יאמין לבך

מען זעט טאקע, מען קומט זיך צונויף 'בדורות הללו', עס איז שוין באלד קרוב צו 'צוויי טויזנט' צו 'זיבעצן הונדערט' יאר פון רבי שמעון בר יוחאי, און מען קאכט און מען רעדט פון רבי שמעון'ען, מען רעדט פון דעם הייליגן תנא וואס ער איז געווען קשור צום אויבערשטן 'בחד קטירא', וואס ער האט געהאט 'נשמת משה' אין זיך, און משה רבינו האט גערעדט אין אים, און וואס עס האט זיך אליין אפגעטון - **ער איז ממש געווען דער יסוד פון דער גאולה!**

דער יסוד פון דעם צדיק איז 'גאולה'.

"גאולה" איז דער טייטש - יעדן איינעמ'ס גאולה, יעדן איינעמ'ס גאולה, יעדן איינעמ'ס גאולה! מען זאל נישט פארפאלן ווערן, מען זאל אנפילן די יארן און טעג מיט תורה, מיט תפילה, מיט עבודה, מיט מצוות, מען זאל איבערלאזן אידישע דורות אז די אמונה הקדושה זאל זיך ציען דורך אונז און דורך אונזערע קינדער 'לעולמי עד ולנצח נצחים'; מיט דעם זענען מיר 'שותפים להקב"ה כמעשה בראשית'.

וואס מיר טוען גשמיות'דיגע זאכן, דארף טאקע זיין 'למען כבוד שמו יתברך', 'למען אהבתו יתברך'.

(ספר החדש 'דורשי יהודך' - רבי שמעון בר יוחאי' מאמר ג' און בחבכותא)

דעם אור

פון התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי
באלאכטן פאר יעדן איד
דורך מוריננו הגה"צ שליט"א

באקומט א
נייעם דערהער
און קלארקייט
אין אלעס
ארום רבי
שמעון ול"ג
בעומר במשנתו
הטהורה פון
**הגה"צ רבי יעקב
מאיר שעכטער
שליט"א**, וועלכע
טוט שטענדיג
קאכן און
ברענען אינעם
תנא האלוקי.

באגלייט מיט
אלע תפילות,
מנהגים און פיוטים
ל"ג בעומר מבית
הזוהר 'מתוק
מדבש'

צו באקומען אין אלע געשעפטן